

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobkyně: **V. T. B.**

bytem P. 122/43, M.

zastoupená Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou

sídlem 28. října 1001/3, Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**

sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.4.2018, čj. MV91460-4/So2U16,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podanou žalobou napadá rozhodnutí žalované ze dne 4.4.2018, č.j. MV-91460-4/SO- 2016, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26.5.2016, č.j. OAM-435- 16/ZR-2016, jímž byla ve výroku I. podle 46 odst. 1 v návaznosti na § 37

odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, a ve výroku II. podle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítá, že prvostupňový orgán vycházel toliko ze záznamu v Schengenském informačním systému a sdělení Policejního prezidia České republiky, odboru mezinárodní policejní spolupráce (dále jen „sdělení Policejního prezidia“). Žalobkyně již v odvolání namítala, že konzultační proces měl nedostatky spočívající v tom, že prvostupňový orgán neměl k dispozici rozhodnutí norského imigračního úřadu. Sdělení Policejního prezidia neobsahuje konkrétní vymezení protiprávního jednání žalobkyně ani jeho délku, proto prvostupňový orgán nemohl dostát požadavku na posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně. Podle žalobkyně nebyly správní orgány ve svých rozhodnutích schopny její protiprávní jednání konkretizovat. Ze sdělení Policejního prezidia není zřejmé, zda již příjezd žalobkyně na území Norska měl být neoprávněný, nebo se stal neoprávněným až v průběhu jejího pobytu v Norsku, a zda žalobkyni bylo vyhoštění z území Norska uloženo pouze pro neoprávněný pobyt nebo i pro výkon práce. Uvedené má podle žalobkyně za následek nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí.
3. Dále žalobkyně odkazuje na své odvolací námítky, v nichž podrobně rozvedla okolnosti svého života v České republice a poukázala na poměry v zemi původu; žalovaná se přitom s uvedenými skutečnostmi řádně nevypořádala a její rozhodnutí není ve vztahu k žalobkyni individualizováno.
4. Z uvedených důvodů považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za věcně nesprávné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

5. Žalovaná nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
6. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaná navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

8. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle obsahu správního spisu žalobkyně pobývala na územní České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - osoba samostatně výdělečně činná s platností od 7.4.2015 do 6.4.2017. Dne 11.2.2016 obdržel prvostupňový orgán od Policejního prezidia dopis, podle něhož SIRENE Norsko v rámci konzultační procedury dle čl. 35 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (dále jen „Schengenská úmluva“), sděluje, že příslušný imigrační úřad Norska rozhodnutím ze dne 17.7.2015 rozhodl o vyhoštění z Norska a zákazu vstupu žalobkyně platném do 19.7.2020. Dle tohoto sdělení se žalobkyně zdržovala na územní Norska bez platného povolení, čímž se dopustila porušení norských imigračních zákonů. Žalobkyni vypršela lhůta pro vízum a přesto zůstala v Norsku a pracovala tam v období ledna a července roku 2015. Žalobkyně byla s ohledem na zjištěné skutečnosti zařazena do Schengenského informačního systému (dále jen „SIS“).
10. Prvostupňový orgán následně dne 24.2.2016 zahájil z moci úřední řízení podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně podle § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, v rámci něhož při výslechu žalobkyně vypověděla, že v České republice žije skoro 8 let, poprvé přicestovala v roce 2008, od 23.12.2009 do 21.9.2010 pobývala ve Vietnamu, jinak se zdržovala v České republice, kde měla povolení k pobytu. Je svobodná. Má jednu dceru, která žije ve Vietnamu u rodičů žalobkyně, kteří ji vychovávají. V České republice má přítele, se kterým nežije ve společné domácnosti, přítel žije v Německu, kde má povolení k pobytu. Žalobkyně má v České republice živnostenský list, podniká jako osoba samostatně výdělečně činná v „nehtovém studiu“. Nemá bankovní účet, nemá uzavřeny žádné úvěry a hypotéky. Myslí si, že nemá dluhy ani nedoplatky vůči České republice. Od ledna 2015 do července 2015 byla v Norsku, odkud byla 19.7.2015 vyhoštěna do České republiky, neboť neměla v Norsku vhodné doklady, aby tam zůstala. Měla známého pana T., který ji vyzval, aby jela do Norska s tím, že se zde naučí práci v „nehtovém studiu“. Domnívá se, že vyhoštěna byla proto, že v České republice měla pouze dlouhodobý pobyt a s tímto druhem pobytu jí nebylo umožněno v Norsku zůstat. Myslela si, že má v Norsku platné pracovní povolení, protože to měl zařídit pan T., který je občanem Norska a soudním tlumočnickem. Panu T. podepsala plnou moc, aby v Norsku zařídil potřebné doklady k pobytu v Norsku. Pokud by se žalobkyně vrátila do Vietnamu, musela by zaplatit své dluhy, na které si může vydělat pouze v České republice. Se svým přítelem plánují za měsíc nebo dva svatbu, přítel má trvalý pobyt v České republice, ale nyní jeden rok pracuje v Německu, scházejí se o víkendů jednou za měsíc. Partnery se stali v srpnu nebo září roku 2015, přičemž se znali už dříve ve

Vietnamu (protokol o výsledku žalobkyně č.j. OAM-435-11/ZR-2015 ze dne 21.4.2016).

11. Podle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců platí pro povolení k dlouhodobému pobytu obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
12. Podle § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 14.8.2017, ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže jiný stát Evropské unie nebo smluvní stát uplatňující společný postup ve věci vyhošťování rozhodl o vyhoštění cizince ze svého území z důvodu odsouzení cizince k trestu odnětí svobody v délce nejméně 1 rok anebo pro důvodné podezření, že spáchal závažnou trestnou činnost nebo takovou činnost připravuje na území některého státu Evropské unie nebo smluvního státu uplatňujícího společný postup ve věci vyhošťování, a dále z důvodů porušení právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na jejich území, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
13. Podle § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ministerstvo v rozhodnutí, kterým zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.
14. Podle čl. 25 odst. 2 Schengenské úmluvy vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, konzultuje smluvní strana, která záznam pořídila, smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Není-li povolení k pobytu odňato, zruší smluvní strana, která záznam pořídila, tento záznam, může však dotyčného cizince zapsat do vnitrostátního seznamu osob, kterým má být odepřen vstup.
15. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.4.2012, č.j. 9 Ca 75/2009-29, č. 2697/2012 Sb. NSS, „*Nejen za účelem snadného zjištění, zda cizinci bylo v jiném členském státu EU (případně ve smluvním státu uplatňujícím společný postup ve věci vyhošťování) uděleno vyhoštění, je na základě Úmluvy (čl. 92 až čl. 119) uvedena databáze – Schengenský informační systém (SIS). Jedním z údajů tvořících tuto databázi jsou údaje o cizincích, o kterých je veden záznam pro účely odepření vstupu. Ty jsou do SIS podle čl. 96 odst. 1 Úmluvy zařazeny na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatých příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Vyjde-li najevo, že cizinec, který je držitelem platného povolení k pobytu vydaného jednou ze smluvních stran, je veden v SIS v seznamech osob, kterým má být odepřen vstup, má podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy dojít mezi smluvní stranou (státem), která takový záznam pořídila, a smluvní stranou, která cizinci vydala povolení k pobytu, ke konzultačnímu řízení, jehož cílem je zjistit, zda existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Podoba*

konzultačního řízení prováděného podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy není nijak upravena, a již z tohoto důvodu žalobkyně nemá veřejné subjektivní právo požadovat, aby konsultační řízení probíhalo určitým (jí navrhaným) způsobem, a to tím spíše, že sama není stranou tohoto řízení. Konzultační řízení vedené podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy dle náhledu soudu spočívá ve vzájemné výměně informací mezi oběma smluvními stranami, při které je toliko ověřováno, zda cizinec, jehož se týká záznam pro účely odepření vstupu, je totožný s cizincem, kterému byl udělen dlouhodobý pobyt, a dále to, kterým správním orgánem a z jakého důvodu bylo cizinci uděleno vyhoštění a zda neuplynula doba platnosti uloženého vyhoštění, popř. zda jeho platnost nebyla v mezidobí zrušena. Uvedený závěr vyplývá ze skutečnosti, že podkladem pro provedení záznamu do SIS pro účely odepření vstupu je rozhodnutí přijaté příslušnými správními orgány a soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy (čl. 96 odst. 1 Úmluvy). Je-li podkladem pro záznam do SIS rozhodnutí o správním vyhoštění, jak tomu bylo i v nyní projednávané věci, nemohou být v rámci konsultačního řízení zjišťovány jiné skutečnosti než ty, které vyplývají z rozhodnutí o správním vyhoštění... Z výše uvedeného lze dovodit, že ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona postačí, jestliže policie na základě informací získaných ze SIS zjistí, že cizinci bylo v jiném členském státu EU uděleno vyhoštění a toto zjištění v následně vedeném konsultačním řízení ověří co do důvodů a platnosti záznamu o vyhoštění, popř. dalších okolností významných pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Je přitom plné na uvážení policie (zde české strany), zda takto získané informace vyhodnotí jako dostatečný důvod k odnětí dříve vydaného povolení k pobytu. Česká strana není při tomto posouzení vázána názorem druhé smluvní strany, se kterou je konsultační řízení vedeno. Z dikce článku 25 odst. 2 Úmluvy zřetelně vyplývá, že smluvní strana, která záznam o cizinci v SIS pořídila, konzultuje smluvní stranu, která vydala povolení k pobytu, s cílem zjistit, zda (u této strany) existují dostatečné důvody k odnětí povolení k pobytu. Jinými slovy řečeno, smluvní strana, která záznam o cizinci v SIS pořídila, v průběhu konsultačního řízení zjišťuje, zda záznam o cizinci, který v SIS pořídila, je pro druhou smluvní stranu dostatečným důvodem k tomu, aby cizinci odňala dříve vydané povolení k pobytu. Pouze a právě to je smyslem konsultačního řízení“.

16. V posuzované věci není sporu o tom, že žalobkyně je vedena v SIS jako nežádoucí cizinec, neboť byla vyhoštěna z Norska a byl jí uložen zákaz vstupu do Norska do 19.7.2020. Žalobkyně ani nezpochybňuje, že se na ni vztahuje rozhodnutí norského imigračního úřadu, na něž bylo odkázáno v rámci výměny informací s Norskem (dopis ze dne 11.2.2016 odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia České republiky prvostupňovému orgánu). Současně žalobkyně v žalobě uvádí, že v průběhu správního řízení nežádala, aby správní orgány přehodnocovaly rozhodnutí norského imigračního úřadu.
17. Pokud žalobkyně namítá, že konsultační proces byl nedostatečný, zdejší soud jí nemůže přesvědčit. Jak plyne také z výše citovaného rozsudku Městského soudu v Praze, žalobkyně nemá právo na to, aby konsultační řízení probíhalo určitým způsobem; k naplnění konsultačního procesu postačuje, pokud v případě záznamu do SIS dojde k vzájemné výměně informací mezi stranou, která záznam učinila, a

stranou, která vydala povolení k pobytu, týkajících se okolností záznamu za účelem ověření totožnosti cizince, kterému byl vytvořen záznam do SIS, a zda a z jakého důvodu byl (tu norskými správními orgány) záznam vytvořen a zda neuplynula doba platnosti uloženého vyhoštění. Pokud jde o obdržené informace, ty plně podléhají uvážení správních orgánů české strany, zda je vyhodnotí jako dostatečný důvod k odnětí dříve vydaného povolení k pobytu (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 12.12.2016, č.j. 52 A 62/2016-57, potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2017, č.j. 7 Azs 31/2017-21, na který odkazovala žalovaná v napadeném rozhodnutí).

18. Podle zdejšího soudu z ničeho neplyne, že by v rámci rozhodování o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců měl správní orgán vycházet přímo z rozhodnutí, na jehož základě byl záznam do SIS proveden. Správní orgán je sice povinen ověřit důvodnost takového záznamu, nicméně z toho nevyplývá povinnost rozhodnutí, jež bylo jeho podkladem, v rámci konzultačního procesu obstatat. Nadto prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí upozornil, že norské úřady v souladu s národními právními předpisy upravujícími ochranu osobních údajů neposkytují v těchto případech kopie rozhodnutí. V dopisu ze dne 11.2.2016 odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia prvostupňovému orgánu, konkrétně v odstavci „důvod k zákazu pobytu“, je uvedeno, že *„Porušení norských imigračních zákonů (nikoliv porušení norského trestního zákoníku) a to pro skutek zdržování se na území Norska bez platného povolení. Osobě vypršela lhůta pro vízum a i přesto zůstala v Norsku a pracovala zde v období leden 2015 – červenec 2015)“*. Uvedené je podle zdejšího soudu dostatečným podkladem pro posouzení, zda dopad rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců bude v daném případě přiměřený jeho důvodům.
19. Jestliže žalobkyně uvádí, že z dopisu odboru mezinárodní policejní spolupráce Policejního prezidia není zřejmé, jakého protiprávního jednání se měla dopustit a po jakou dobu, tak pokud z dopisu plyne, že přestože žalobkyni vypršela lhůta pro vízum, zůstala v Norsku a pracovala zde ve výše uvedeném období, jedná se podle zdejšího soudu o informaci, která dostatečným způsobem konkretizuje skutek, pro který bylo rozhodnuto o vyhoštění žalobkyně z Norska a uložení zákazu vstupu a pro který byl vložen záznam do SIS. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že z dopisu nevyplývá, zda bylo žalobkyni uloženo vyhoštění z Norska pro neoprávněný pobyt nebo i pro neoprávněný výkon práce, tak podle zdejšího soudu je nepochybné, že důvodem vyhoštění a zákazu vstupu bylo, že žalobkyně bez platného povolení v Norsku pracovala; ostatně sama žalobkyně při výslechu před prvostupňovým orgánem dne 21.4.2016 uvedla, že se domnívala, že má v Norsku platné pracovní povolení.
20. Žalobkyně dále s odkazem na své odvolací námitky namítá, že žalovaná napadené rozhodnutí zatížila nepřezkoumatelností, neboť se řádně a dostatečně konkrétně nevypořádala se skutečnostmi týkajícími se dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

21. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. Je ustáleně judikováno, že správní řízení tvoří jeden celek, proto není vadou, pokud odvolací orgán v rámci vypořádání námitek účastníka řízení odkáže na argumentaci správního orgánu prvního stupně. Tak tomu bylo také v nyní posuzované věci, kdy žalovaná na straně 5 napadeného rozhodnutí uvedla, že se prvostupňový orgán otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života dostatečným způsobem zabýval; podle žalované rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně, není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Dále žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2008, č.j. 5 Azs 46/2008-71.
23. Podle prvostupňového orgánu žalobkyně sice pobývala na území České republiky poměrně dlouhou dobu (8 let), přesto samotný návrat do domovského státu v jejím případě nelze považovat za nepřiměřený z hlediska dopadu do rodinného a soukromého života, neboť se vrátí do společnosti a kultury důvěrně známé, kde má rodiče a dítě. Na území České republiky žalobkyně nemá vybudované žádné pevné rodinné či obdobné vztahy, a pokud jde o vztah s mužem, který pobývá ve Spolkové republice Německo, jeho existence nemůže být podle prvostupňového orgánu považována za rodinný či obdobný vztah, neboť tento údajný vztah, kdy spolu žalobkyně s přítelem nežijí ve společné domácnosti a jednou za měsíc se setkávají, nenaplnuje kritéria rodinného či obdobného vztahu. Podle prvostupňového orgánu se může jednat o počínající vztah (každý žije na jiném poměrně vzdáleném místě a nesdílejí ani nebudují společným každodenním životem žádné společné rodinné hodnoty). V České republice přitom žalobkyně nemá vybudovány žádné významné majetkové či ekonomické vazby. Pokud jde o kulturní vazby, tak prvostupňový orgán zdůraznil, že žalobkyně sice má v České republice povolen dlouhodobý pobyt již 8 let, ale jak sama uvedla, hlavním důvodem pro pobyt v České republice je vydělat si peníze na dluh v domovském státě, kde zanechala i své dítě. Společenský život žalobkyně se podle její výpovědi odehrává převážně ve vietnamské komunitě, z čehož lze dovodit, že žalobkyně nemá v České republice vybudovány významné vazby. Pokud jde o dluhy žalobkyně v zemi původu, tak podle prvostupňového orgánu tato skutečnost nemůže být považována za hodnou zřetele při posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, neboť se jedná o ryze soukromou záležitost. Uvedené závěry prvostupňový orgán vyslovil v kontextu veřejného zájmu, který představuje pobyt cizinců na území České republiky za jasně definovaných pravidel, kdy tito cizinci na území České republiky a území smluvních států

nepáchají trestnou činnost a neporušují zákony. V tomto konkrétním případě byly podle prvostupňového orgánu porušením norských imigračních zákonů ohroženy zájmy smluvního státu Schengenského prostoru.

24. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.5.2016, č.j. 5 Azs 262/2015 - 35. „*Nejvyšší správní soud ve své četné judikatuře (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č.j. 3 As 84/2013-24, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 8 Azs 175/2014-29, ze dne 15. 4. 2019, č. j. 6 Azs 216/2014 - 34, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 1 Azs 107/2015 - 56, ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 - 42) opakovaně uvádí, že v případech, kdy se řeší otázka nuceného vycestování cizince a možného porušení práva na respektování rodinného a soukromého života, je nezbytné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), vtažující se k citovanému čl. 8 Úmluvy. Judikatura ESLP stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy v cizineckých věcech, při výkladu pojmu „nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života“ zohledňuje zejména následující faktory: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18.10.2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31.1.2006 Rodriguers da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28.6.2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70, vše dostupné na <http://echr.coe.int>, srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 -45, ze dne 30. 7. 2013, č. j. 1 As 50/2013-51, a ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnosti či ochranu veřejného pořádku. Tato kritéria byla sice vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem správního vyhoštění cizinců, nicméně lze je přiměřeně aplikovat rovněž na rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu.“. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č.j. 8 As 118/2012-45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, či ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Azs 216/2014-34).*
25. Podle zdejšího soudu se prvostupňový orgán přiměřeností rozhodnutí z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně dostatečným způsobem zabýval a zohlednil individuální okolnosti případu. Pokud jde o tvrzený partnerský vztah, z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že žalobkyně s uvedeným mužem, který pobývá a pracuje v Německu, nežije ve společné domácnosti, přičemž se setkávají jednou za měsíc. Tato skutečnost nesvědčí o skutečné a trvalé osobní či rodinné vazbě žalobkyně na území České republiky, naopak žalobkyně má ve Vietnamu dceru a rodiče. Legendě o svatbě „za 1 až dva měsíce“ zdejší soud nevěří. Žalobkyně neuvedla, zda a jaké společenské a kulturní vazby na území České republiky navázala, přestože zde pobývá po dobu asi 8 let. Ze správního spisu v této

souvislosti plyne, že za účelem výpovědi před prvostupňovým orgánem jí byl ustanoven tlumočník (usnesení ze dne 21.4.2016, č.j. OAM-435-10/ZR-2016), neboť v žádosti o změnu termínu výslechu prostřednictvím své zmocněné zástupkyně uvedla, že neovládá český jazyk, přestože zde pobývá poměrně dlouhou dobu.

26. Pokud jde o ekonomické zázemí žalobkyně, tak správní orgány nijak nezpochybňovaly závislost žalobkyně, resp. její rodiny žijící ve Vietnamu, na příjmech z jejího podnikání na území České republiky; v kontextu žalobkyní tvrzených skutečností se však podle zdejšího soudu jedná o jedinou sféru, ve které může být žalobkyně v důsledku prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí, skutečně dotčena. Nicméně právě tento argument nelze považovat za dostatečný pro závěr o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to ani s přihlédnutím k žalobkyní tvrzené závislosti rodinných příslušníků žijících ve Vietnamu na jejich příjmech. Jak uvedl Nejvyšší správní soud kupř. v rozsudku ze dne 22.1.2010, č. j. 10 Azs 256/2019-39, *„Článek 8 Úmluvy v rámci „větve“ soukromého života chrání jednotlivce vytvářet profesní či obchodní vztahy. Při jeho interpretaci však jistě nelze jít tak daleko, že bude neomezeně chránit i cizince, který naplnil zákonem poměrně striktně nastavená kritéria pro zrušení pobytového oprávnění.“* Žalobkyně také v odvolání namítala, že do vybudování „nehtového studia“ investovala nemalé finanční prostředky a má zaběhnutou klientelu, nicméně rovněž uvedla, že nemá v České republice žádné dluhy a že v době, kdy pobývala v Norsku (čili po dobu několika měsíců) fyzicky žádnou podnikatelskou činnost na území České republiky neprováděla; uvedené skutečnosti nesvědčí o absolutní ekonomické závislosti žalobkyně na České republice ani o její tíživé finanční situaci. Ani tíživá ekonomická situace v domovské zemi žalobkyně (tvrzená nezaměstnanost a neexistence systému sociálního zabezpečení) nemá podle zdejšího soudu za následek nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a o povinnosti vycestovat.
27. Pokud žalobkyně vytýká prvostupňovému orgánu, že označil její ekonomické důvody za nehodné zřetele, neboť jsou ryze „privátní“, tak prvostupňový orgán uvedené konstatoval toliko k tvrzeným dluhům, které údajně žalobkyně ve Vietnamu má. Lze sice souhlasit se žalobkyní v tom, že okolnosti, které mají být ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zkoumány, jsou ve své podstatě vždy „privátní“ (ve smyslu individuálních okolností případu, které je třeba zohlednit), nicméně v daném případě správní orgány dostatečně všechna relevantní kritéria posoudily a porovnaly zájmy žalobkyně na pobytu na území České republiky s veřejným zájmem. Rozhodnutí žalované, resp. prvostupňového orgánu, tak není ze žalobkyní tvrzených důvodů nepřezkoumatelné.
28. Pokud jde o návrh na dokazování výpisem z živnostenského rejstříku a fotografiemi „nehtového studia“, tak takové dokazování je podle zdejšího soudu nadbytečné; správní orgány nijak nezpochybňovaly, že žalobkyně na území České republiky podniká (vlastní „nehtové studio“) a že k tomu disponuje příslušným živnostenským oprávněním, ani zdejší soud to nemá za zpochybněné, přičemž

ekonomickými vazbami žalobkyně na území České republiky se správní orgány v rámci své argumentace zabývaly.

29. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; a to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byla žalovaná. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. května 2020

David Raus v.r.
předseda senátu